

agga furtes peame üht aego juttustama, et sest lapselikust ellust ja usust, mis nende esiwannematel olli, ikka enam tagganesid, ja ni seggaseks läksid, et enam ei oskand taewa ja ma lojat ükspäinis kummardada. Ebba-jummalate tenistus wöttis ikka enam wõimust, ja sedda au, kitust ja tanno, mis Jummalale tulles anda, sedda andsid nemmad temma teggudele. Pabiloni-rahwas kummardasid päikese, ku ja taewa-tähtede ette: sest et selle wallemõtlemisega endid petsid, et neid, mis Jummalal kätte tööd on, arwasid wäggewaid ja heateggijaid jummalaid ollwad. Muil mail olli ja on praegogi weel mitto teist wõderast jummalatenistust wallitsemas, kellest pühha kirri ka mõnda nimmetab. Egiptuse-rahwas kummardas kui jummalat üht sõnni, Apis nimmi, sest et seälitse põllo harrija rahwal parremat koddo-ellajast ei wõi olla, kui künni-härg. Nende käest õppis Israeli-rahwas wassikast kummardama, mis ka nemmad kõrbes Sinai mäe all, Mosesele suurt pahhandust teggid. Kui nemmad pär-

rast pagganatega, kes nende maga raiastiko ellasid, läbbistiko käisid, hakkasid Pali ehk Pelli nenda kui Astartet kummardama, nende kuiude ette ohwerdama, ja sega-suurt kahjo ja hädda ennestele saatma. Agga midda alwem ja kahjolisem ebba-jummalatenistus innimestel on, sedda enam ja tännolikumalt tundkem Jummalal armo, mis meid sesugguse kahjoteggewa ebbausso eest hoiab, ja meid kõiblikuks teeb, tedda, kui ainust tõsisst Jummalat, waimus ja tões kummardama.

Se ainus Jummal olled sa
Mi ma peal, kui ka taewas,
Kes löid ja pead ilma, ma,
Ja mindki kaitseb waewas;
Sepärrast sa ka üksine,
Mõo Jummal, kelle pole
Mõa murre, wallus foggone
End hoian, — nään so hole.

(Jääd tulleswa aasta peale polele.)